

Tatjana
Pikovnik

Je to vse?

Ej!

A se spomniš! Spoznala sva se v kavarni. Sedel si na sredini in popival, jaz sem v kotu srebrala kavo in prebirala male oglase. Zaklical si proti meni, da bi me opozoril na papirnati avionček, ki si mi ga poslal. Priletel je v moje lase in se zapičil vanje. Razstavila sem avionček, prebrala pesem na njem in se spomnila svoje stare črtice. Z istim aviončkom sem ti jo poslala nazaj.

Toliko otrok je okoli mene in nimajo radi, če pišem. Prijemajo me za roko in mi pulijo pero iz prstov. Taki so kot moj maček.

A se spomniš! Nehal si me gledati, bral si črtico. Tvoji gosti lasje so mi popolnoma zakrili tvoj obraz. Imaš še vedno tako dolge? No, tudi jaz sem si potem naročila pivo, čeprav sem si bila na jasnem, da bo to zahtevalo tri sprehode do stranišča, imela pa sem samo dvajset din. Pred žensko, ki sedi spodaj, pa mi je nerodno mencati in se izgovarjati. Tretjič me je bilo zato zelo sram. Mogoče je bil kriv tudi moj krzneni plašč. Ona je bila popolnoma gola pod umazano haljo. Ne vem, kako bi se vse skupaj končalo, če ne bi tudi ti prišel dol in plačal še zame. Poljubila sem te na čelo, premagala sva stopnice in se preselila na drugi konec kavarne. Obletavale so naju mesarske muhe. Potegnila sem spray iz žepa in jih dolgo špricala. Postalo mi je slabo, ti pa sploh nisi vedel zakaj. Nisem imela toliko moči, da bi ti povedala. Sprayi so varljivo zlo. Prijela sem te za roko in sledil si mi ven.

Zelo naporni so otroci. Tepejo se in krvavijo iz prstov. Meni je hudo, da v takem pišem. Obračajo se na snažilko. Kar naprej tožarijo. Taki so kot moj maček.

A se spomniš! V trenutku –, ko sva se znašla zunaj, sva padla in si polomila noge. Oba obe.

Jaz sem zdaj v redu. Zdravniki pravijo, da bom verjetno shodila, če bom tako pridno telovadila. Kaj pa ti? Sem slišala, da se ti je pokvaril voziček in si sedaj bolj doma, v postelji. Škoda, zunaj so lepi zimski dnevi. Pa drugače? Te obiščem? Prinesem kaj svojih črtic? Še pišeš pesmi?

Moram pogledati, kam so odšli. Niso vedeli, da bom tako hitro končala. Taki so kot moj maček.

miške so me slekle

tega lepega dne,
 ko so pritekly
 za mojimi stopinjami –
 nihče drug ne more –
 sneg sneži,
 samo miške so me slekle
 nekega lepega dne.

*

SPLOH NI
 VESOLJE

trenutki, trenutki
 so vabe pastem
 in jaz pridem vanje,
 ko trenutke pojem.

malo manj se ne ljubi
 se ne sovraži,
 malo manj se živi,
 jaz pa izbrala sem ogenj
 ne vode,
 zato me zažgi!

JE TO VSE

kar ostane
 potem ko natakark
 odnese
 razbite kozarce, steklenice, prte
 ko prinese sesalnik
 da skrije pijanca.
 je vonj po ljudeh
 ki nikoli ne umivajo zob.
 je roka ki se trese
 ker piše nekaj kar naj bi ga ganilo
 če bi obstajal.
 je smeh
 na izpranem porabljenem obrazu
 in pet minut molka
 za najboljšo šalo.

a nikoli ne izbrišejo vonja
 pospravijo vse
 kot sobo
 omaro
 mizo po kosilu
 a nikoli ne uničijo vonja.
 je to vse
 kar ostane
 ko mati umre
 je to vse?

BEGUNCA Ob zori
 sva vstala
 se poklicala
 vzela v naročje
 drug drugega
 in zbežala.

Ob mraku
 sva v globoki jami sedela
 ude otrple grela
 vrvi čakala
 da bi jih prevezala
 in nazaj zbežala.

SPET BO Vidim tvoje solze
 PADALO čeravno si jih skrila
 za novoletni nasmeh
 trepalnic ki se stapljajo
 z mojimi ušesi
 zato, slišiš!
 zato vem, kje tečejo.

Mene ne moreš kar tako
 pregnati
 iz njih.
 Jaz si pletem svojo mrežo prav tam!
 Na tvojih solzah.

Pelji me danes ven,
saj je vseeno!
Bomo skupaj jokali –
jaz, ti in nebo.
Se ti zdi nevljudno,
da se vedno postavljam na prvo mesto?
Saj se mi ne spleča,
moram vedno čakati.
Tako kot danes
usta mi trepečejo.
No, kje pa so
modri deliriji
mokrih svetov
tvojih solz?

Ojoj!
Spet bo padalo.

NOČ zavija nas,
polaga spat,
kot mati ki
negibna zdaj
popravlja si
včasih
črno nogavico.

Dobili so
še eno ptico.
Sestrelili so
še eno ptico.
Pada, pada ptica.
črna materina nogavica.